

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.406 van 4 februari 2003
in de zaak A. 53.521/XII-516.**

In zake : Lodewijk VAN BIJLEN,
 wonende te Arendonk,
 Klotputten 1 A

tegen :

de PROVINCIE ANTWERPEN.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Lodewijk Van Bijlen op 3 september 1993 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “het besluit van Bestendige Deputatie van het Provinciebestuur van Antwerpen d.d. 8 juli 1993 waarbij hij bij tuchtmaatregel overgeplaatst wordt van het Provinciaal domein Zilvermeer te Mol naar het Provinciaal Park Rivierenhof te Deurne”;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur J. Lust;

Gelet op de beschikking van 17 juli 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 november 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. De Mil, die loco advocaat W. Van Der Gucht verschijnt voor verzoeker;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur P. De Somere;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Met een brief van 10 mei 1993 vraagt de directeur van het provinciaal domein Zilvermeer aan het provinciebestuur van Antwerpen dat een tuchtprocedure zou worden ingeleid tegen verzoeker, werkmán. Directe aanleiding, zo wordt geschreven, “is het formeel weigeren van een werkopdracht en het beledigen en uitschelden van een hiërarchische meerdere in het bijzijn van publiek”. In deze brief -van zes bladzijden- wordt uitvoerig toegelicht dat het voorval “geen alleenstaand gegeven is doch het voorlopige eindpunt van een reeks soortgelijke incidenten”.

Deze brief eindigt als volgt :

“Als directie van het domein kunnen wij het door de heer Van Bijlen vertoonde gedrag uiteraard niet aanvaarden, voor ons is de vertrouwensbreuk na de geboden en niet gegrepen kansen dan ook fundamenteel.

In dit kader hadden wij dan ook graag de overplaatsing bij tuchtmaatregel voorgesteld.

Wij zijn ervan overtuigd dat na alle aanmaningen en berispingen die betrokkene al van de directie ontvangen heeft, enkel deze zware tuchtmaatregel betrokkene zal aanzetten om goed na te denken over zijn gedrag en dit eventueel aan te passen. In een nieuwe werksituatie waarin hij zich niet geïsoleerd voelt door zijn oversten, heeft een normale arbeidsverhouding dan misschien nog een kans van slagen”.

Op 19 mei 1993 beslist de bestendige deputatie een tuchtprocedure in te stellen.

1.2. Verzoeker wordt met een brief van 1 juni 1993 opgeroepen om zich te verantwoorden enerzijds voor de bijzondere commissie opgericht in de schoot van de provinciale raadscommissie voor personeelszaken en anderzijds voor de bestendige deputatie. Er wordt hem ten laste gelegd “dat [hij] in de week van 3 mei 1993 tot en met 7 mei 1993 het [hem] opgedragen toezicht en onderhoud van het

strandgebouw onbehoorlijk heeft uitgevoerd en dat [hij], geconfronteerd met deze feiten, zich onbeschoft heeft uitgelaten tegenover [zijn] meerdere (de heer P. Van Loock, industrieel ingenieur) en dit in het bijzijn van derden”.

De commissie hoort verzoeker op 8 juni 1993. Zij adviseert om hem bij tuchtmaatregel over te plaatsen.

1.3. De bestendige deputatie hoort verzoeker op 24 juni 1993.

Op 8 juli 1993 beslist zij dat verzoeker “bij tuchtmaatregel overgeplaatst [wordt] naar het provinciaal park Rivierenhof met ingang van heden”.

Deze beslissing wordt verzoeker meegedeeld met een brief van 12 juli 1993.

1.4. Verzoeker stelt er op 3 september 1993 het voorliggende beroep tegen in;

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat verzoeker de ten laste gelegde feiten nooit heeft ontkend, dat hij zich dienvolgens door deze stilzwijgende erkenning geschikt heeft naar de tuchtmaatregel die aan die feiten zou worden verbonden, dat hij “bijgevolg niet meer het vereiste geoorloofde en wettig belang [heeft] om een annulatieberoep in te stellen”; dat zij voorts in haar laatste memorie verzoeker actueel belang ontzegt omdat hij met ingang van 1 mei 1997 op eigen vraag is overgeplaatst naar de regio Kempen en omdat sindsdien in elk geval het financieel belang onbestaande is;

Overwegende dat deze excepties niet worden aanvaard; dat immers, zelfs al zou verzoeker de tegen hem aangenomen feiten nooit betwist hebben -wat, getuige zijn verdedigingsnota's, sterk betwijfeld moet worden-, dit nog geenszins zijn instemming impliceert met de welbepaalde tuchtstraf die hem is opgelegd; dat voorts de bestreden beslissing een tuchtstraf is en omwille van het afkeurend karakter van een dergelijke beslissing verzoeker in elk geval van een moreel belang bij de vordering blijft getuigen spijs zijn overplaatsing;

3. Over de gegrondheid.

3.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending “van het zorgvuldigheidsprincipe” aanvoert; dat hij daartoe onder meer betoogt dat er zich ten onrechte in het tuchtdossier een brief bevindt van 31 mei 1990 van P. Van Loock omtrent het niet dragen door verzoeker van een veiligheidshelm, terwijl die brief nooit overeenkomstig artikel 38 van het administratief statuut ter kennis van verzoeker is gebracht;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord en laatste memorie tegenwerpt dat het niet op grond van de feiten is van eind mei 1990 dat de bestreden tuchtstraf is opgelegd, maar op grond van de feiten die verzoeker in de brief van 1 juni 1993 werden meegedeeld, dat de door verzoeker bedoelde brief aantoont dat de bestendige deputatie zich bij haar beslissing over de tekortkomingen in de week van 3 tot en met 7 mei 1993 voorzien heeft van de nodige achtergrondinformatie over de loopbaan van verzoeker gedurende de voorbije jaren, dat het middel overigens niet aangeeft in welke mate het stuk enige invloed heeft gehad op de vaststelling van de tuchtstraf zodat het middel niet enkel ongegrond maar zelfs niet ontvankelijk is;

3.3. Overwegende dat blijkens het verslag van 7 mei 1993 van P. Van Loock verzoeker van 3 tot 7 mei 1993 in gebreke is gebleven, zelfs nog na uitdrukkelijke opdracht daartoe, de groepschabines in het strandgebouw te reinigen, en hij P. Van Loock in het bijzijn van het publiek heeft uitgescholden; dat steeds volgens dat verslag die feiten niet alleen zouden staan : in het verslag wordt verwezen naar “verschillende feiten uit het verleden”, naar de herhaalde vaststellingen “dat bij opdrachten die [verzoeker] niet aanspreken hij 'aan het wandelen' gaat” en naar de “meerdere verwittigingen” die hem daaromtrent reeds gegeven zijn; dat de directeur van het domein in zijn onder nr. 1.1. vermeld schrijven van 10 mei 1993 breed uiteenzet op welke feiten precies wordt gealludeerd; dat één van die feiten -“het eerste zware conflict met de directie”- dateert van 29 mei 1990, “toen [verzoeker] een richtlijn van de heer Van Loock, veiligheids-verantwoordelijke op het domein, in verband met een beslissing van de werkgroep VGV vlakaf weigerde na te leven en bovendien ten aanzien van de heer Van Loock een scheldpartij startte en daarna onmiddellijk naar huis vertrok”; dat het op dat feit is dat de bedoelde brief van 31 mei 1990 betrekking heeft; dat daarin verzoeker wordt verweten zijn werk zonder dwingende reden te hebben verlaten, “bijna rebellerend” veiligheidsmateriaal te hebben achtergelaten en een gesprek te hebben laten ontaarden in een scheldpartij;

dat bij wijze van besluit wordt opgemerkt dat “bij de heer Van Bijlen zin voor verantwoordelijkheid en veiligheid totaal ontbreken en zijn persoonlijke voorkeur uitsluitend primeert”; dat niet wordt betwist dat dit stuk zich in het tuchtdossier bevond;

Overwegende dat de aanwezigheid van dat stuk niet evident is; dat het tegendeel het geval is; dat immers bij de voorbereiding van de beslissing van 19 mei 1993 van de bestendige deputatie tot het instellen van een tuchtprocedure juist uitdrukkelijk gesteld werd dat de door de directeur gerapporteerde feiten uit het verleden, met inbegrip van de feiten van 29 mei 1990, niét in aanmerking mochten worden genomen voor de inleiding van een tuchtprocedure; dat tegen het aanhalen van de oude feiten en de aanwezigheid van de brief van 31 mei 1990 door verzoeker in de verdedigingsnota's voor de bijzondere commissie en de bestendige deputatie onder meer als volgt wordt geprotesteerd : “De administratieve overheid wil hiermee echter bij deze commissie en bij de bestendige deputatie een totaal negatief beeld ophangen van dhr. Van Bijlen waarmee wij helemaal niet akkoord kunnen gaan”; dat verzoeker voorts ook ingaat op die feiten en zich ten gronde verdedigt; dat de bestendige deputatie dit verweer in haar bestreden beslissing zonder meer ter zijde schuift, stellende dat de tuchtprocedure enkel de feiten betreft van 3 tot en met 7 mei 1993, dat alle argumenten in verband met eerdere gebeurtenissen “bijgevolg niet ter zake zijn”, dat de aanwezigheid in het tuchtdossier van een nota in verband met vroegere feiten “geen enkele invloed” heeft op het verloop van de tuchtprocedure;

Overwegende evenwel dat finaal verzoeker, met een vage verwijzing naar “de ernst van de gepleegde feiten”, overgeplaatst wordt zoals was gesuggereerd door de directeur; dat die zelf echter de volgens zijn bewoordingen “zware” tuchtmaatregel juist had voorgesteld wegens de vele voorgaande incidenten, waaronder het voorval van 29 mei 1990; dat dienvolgens de tuchtstraf en haar zwaarte mede zijn ingegeven door andere feiten dan deze waarvoor verzoeker vervolgd werd; dat de tuchtrechtelijke beslissing dienvolgens ondeugdelijk en dus onzorgvuldig is gemotiveerd; dat het middel zoals besproken gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 8 juli 1993 waarbij Lodewijk Van Bijlen bij tuchtmaatregel overgeplaatst wordt van het Provinciaal domein Zilvermeer te Mol naar het Provinciaal Park Rivierenhof te Deurne.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier februari 2003, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.